

RÓNAI–BALÁZS ZOLTÁN

Kászida

RBZ-nek neveznek népemben és nektek is
javaslom hogy tegyétek: ez jelent engem, mint ahogy
jelent másokat Kovács, vagy Verpeléty, de
mondjátok nyugodtan saját neveitek –
mögötte ott ültök székeitekben, és ti vagytok,
míg magam, látjátok állok itt, előttetek,
ezzel is jelezve, hogy most
ti hallgattok és én pofázok,
nektek.

De itt vagyunk mind és –
szívre a kéz – ha
épp csak annyit veszünk, hogy hol,
vagy hogy hol általában,
nos egyfélék lennénk, vagyis
csak mi vagyunk, itt, nem messze onnan,
ahol a földben metró zörömböl
és nem messze a körút villamosától, ami tudjuk,
mióta Combino, már nem csak csattog, hanem
dübörög, mint ahogy semminek sem
volna szabad épp csak fél útnyira,
két háznyira és egy falnyira az ágytól,
ahol alszom, miután friss levegőnek híva
a port és füstöt, az ablakunkat kitárom,
szellőztetni elalvásunk előtt, míg egészen
hűvös nem lesz fenn, a galérián is.
Had áradjon be a kétszínű város.

Mert Budapest kétszínű, amint tudjátok:

szürke a házai homloka, szürke az aszfalt,
szürke a kék Duna, hídjai lábainak közt,
szürke szagú és szürke a hangja, az ember-
gép tömegeknek

Ám

sárga a kombínó, mint sárga irigység,
kaptuk jópénzért a menő olaszoktól
és gyanakodtunk (sőt ezt tesszük azóta),
mennyit loptak az árából, akik érték.
Engem is az himbál így nem csoda: ez csak
félíg kászida, szimplán nem vacakoltam
mértékkel, csak ahogy jött, épp belefutva,

mint véletlen a rég látottba az utcán,
mert nem köt vele össze a köznapi munka.
És ahol éppen nem lüktet sehogyan sem,
rímet a sor végére lazán odacsaptam,
nem riadozva akár kaka-gyenge, fakótól,
ebben a városban mért kellene csengjen?
Persze, talán úgy tűnik, más az igazság,
rím és ritmika már-már konzekvensen
túr itt, mint aszfaltot a mókás BobCat
(benne a gépész munkaruhája neonzöld),
megcsal a fül, mert ez vékony sztaniolmaszk,
zizzen, ahogy megrándul alatta az arcbőr
(értsd: sok az érdekes, és irigyelt dolog erre,
szürke anyánk, Budapest gondoskodik erről,
jó sokat ad munkát, szeszt és irodalmat,
kombínót, amiről már egyszer szóltam,
színházat, kórházat, bibliotékát,
embereket, hárommiliót is nappal.
Sőt... Na de gondolom, éppígy elfolytatná
estig a sort művelt körötökből bárki.
Mint ahogy azt is elég elmondani egyszer:
nyáron az ember a térképről leutazna,
tengernél, faluban, hegyi tónál inkább
lenne, fenébe a színházak, meg a bárók.)
Így indult el a költő is, vagyis én, meg
ment velem elszántan festő feleségem □
és nem fáj elhagyni az otthont, inkább
fel volt dobva a kedvünk □ könnyű
búcsút inteni úgy, hogy tudjuk, a meghitt
tárgyak, a jól belakott új lak hazavár
és nem ítél meg, tudja pedig nagyon is, hogy
hány hősín word-oldalt ölt feketére
itt ez a kéz és elme, s a vére
mindegyiküknek a város kosszíne immár.
Nos,
töletek is csak pontosan ennyit kérek,
szép szeretetben hogy megítassátok most
gyilkosotok: szolgálataim felajánlom.